

ULL D'ESCALA

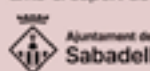
15 ABRIL 26 - 15 MAIG 26

posteriori eventuarii

MARIA BOSCH TONI ESPOSITO

A CURA DE CARME PITARCH

amb el suport de

ACADÈMIA
DE BELLES ARTS
DE SABADELL
FUNDACIÓ PRADIERA

L'exposició Sosténir l'esdevenir, que l'AAPVS presenta a l'espai Ull d'Escala de l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell, i comissariada per Carme Pitarch, jove estudiant de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, proposa un diàleg entre la ceramista Maria Bosch i el pintor Toni Esposito, a partir de dues pràctiques artístiques diferenciades: la ceràmica i la pintura a l'oli.

Les peces de Bosch, lleugeres i suspeses, evocuen formes orgàniques i naturals i generen un joc subtil d'ombres a l'espai. Aquest univers dialoga amb les pintures d'Esposito, on apareixen cossos fragmentats, repetitius i suggerents que exploren la presència i la desaparició.

Des de l'Associació d'Artistes Plàstics i Visuals de Sabadell, agraïm a totes les persones que han fet possible aquesta exposició, així com la col·laboració constant entre creadors i artistes de diferents edats, que genera espais de trobada, pensament i transformació en aquest petit espai d'Ull d'Escala, que ha esdevingut un indret de divulgació contemporània a la ciutat de Sabadell.

L'ARTISTA PER A *DIR-SE*, NECESSITA *DIR* EL MÓN: LES COSES DEL MÓN, UNES POMES, UN PAISATGE, UNA ESCENA, UNA CARA.

- JOAN FUSTER

Aquesta exposició parteix d'una intuïció comuna; la imatge no és mai estable. No és la superfície que fixa el món, sinó un espai on alguna cosa es desplaça. El visible no és una evidència donada, sinó un procés d'aparició.

Des del pensament de Maurice Merleau-Ponty, veure no és situar-se davant del món com un observador extern. El cos no és un objecte entre objectes, sinó el lloc mateix on el món es fa present. Alhora vidents i visibles, som part del mateix camp que percebem. El visible i el cos comparteixen una mateixa "carn": una textura comuna on el món i qui el mira s'inscriuen mútuament. El subjecte que mira no està fora del visible; la seva mirada s'adreça al món, però alhora s'inscriu en ell i pot ser vista.

Per això la percepció no és mai transparent ni definitiva. Allò que veiem no es dona com una forma tancada, sinó a través de perfils, desplaçaments, variacions. El visible porta sempre el seu revers: una dimensió que no es mostra del tot, però que el sosté. Pintar, des d'aquesta perspectiva, no és reproduir el món, sinó fer-lo aparèixer en aquesta profunditat inestable. La pintura dona existència visible a allò que habitualment roman implícit.

És en aquest punt on el treball de Maria Bosch i Toni Esposito convergeix.

En l'obra de Maria Bosch, l'espai no es construeix a partir de límits fermes, sinó de variacions d'intensitat. Atmosferes que semblen estar arribant o dissolent-se. Ombres que no fixen formes, sinó que es mouen com l'aigua. El paisatge no apareix com un territori estable, sinó com un camp de transformació constant. El color –un rosa que no es deixa llegir com a natural– introdueix una lleu desconexió entre allò que reconeixem i allò que realment veiem. El que semblava una branca deixa de ser simplement una branca.

Aquesta inestabilitat no és un efecte formal, sinó una manera de mostrar que el visible no està mai completament dotat. L'obra es converteix en un lloc on les formes encara estan fent-se, on el món no apareix com a objecte acabat sinó com a esdeveniment.

Per la seva banda, Toni Esposito treballa des de la insistència sobre la imatge. Parteix d'imatges trobades o d'arxiu, però no per fixar-ne el sentit, sinó per posar-les en moviment. Tornar-hi una vegada i una altra no reforça la imatge original: la desplaça. Cada repetició introdueix una diferència. La pintura esdevé així un espai de prova, on el gest no confirma, sinó que altera.

En aquest procés, la imatge deixa de ser un objecte estable davant d'un subjecte que domina. Es converteix en un lloc d'intercanvi, condicionat pel temps, pel cos o i per la situació concreta de cada acció artística. Allò que importa no és conservar la forma, sinó mantenir-la oberta, en estat de transformació.

En ambdós treballs, el visible no es presenta com una cosa que simplement és, sinó com una cosa que està passant. La imatge no coincideix amb ella mateixa; el que veiem no s'esgota en el que es mostra. Hi ha sempre una lleu distància, un desfasament, que impedeix que el món es tanqui en una forma definitiva.

L'exposició proposa habitar aquest espai. No ofereix imatges resoltes, sinó processos. La pintura i l'escultura esdevenen un lloc on el món es manté en estat d'aparició, on el visible conserva la seva fragilitat i la seva potència alhora. No es tracta de representar el món, sinó de sostenir-lo en el seu esdevenir.

CARME PITARCH

TIGES DE 40CM APROX, DE FANG VERMELL
AMB ENGALBA ROSA I TRAÇ DE LLAPIS CERÀMIC.
FILADES AMB UN FIL D'ACER EN TRAMS DE 180/200CM.
CUITES A 1030°C

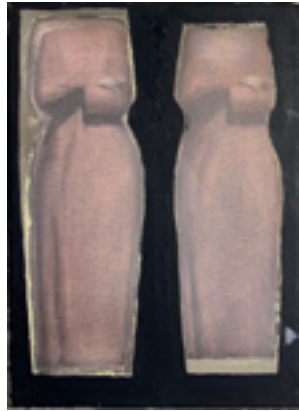

S/T, OLI SOBRE LLÍ, 190 X 130 CM, 2026

S/T, OLI SOBRE LLÍ, 22 X 16 CM, 2025 (x3)

S/T, OLI SOBRE COTÓ, 33 X 24 CM, 2026 (x2)

S/T, OLI SOBRE LLÍ, 73 X 60 CM, 2026

AQUEST CATÀLEG DE *SOSTENIR L'ESDEVENIR*
S'HA ACABAT D'IMPRIMIR AL TALLER ARTGRAF, A SABADELL,
EL 5 DE MAIG DE 2026, CENT VINT-I-CINQUÈ DIA DE L'ANY DEL CALENDARI
GREGORIÀ I EL CENT VINT-I-SISÈ EN ELS ANYS DE TRASPÀS.

S'HA FET UNA TIRADA DE 125 EXEMPLARS.

EN EL DECURS D'AQUESTS DARRERS MESOS ENS HAN DEIXAT
L'ARTISTA I ESCULTOR JOSEP SOBRADO
I EL DIRECTOR DE FOTOGRAFIA TOMÀS PLADEVALL.

A LA SEVA MEMÒRIA.

aapvsabadell.cat @aapvsabadell

ACADÈMIA
DE BELLES ARTS
DE SABADELL
FUNDACIÓ PRIVADA

COL · LABORADORS

ART
Quaderna
ART I ENQUADERNACIÓ

Figuerola
Belles Arts

 GRECO
Sabadell
laboratori · restauració · conservació · col·lecció

 la moderna
PINTURA I DECORACIÓ

DES DE 1936